Alegerea unei soţii

Alegerea unei soţii

- Cuvinte de actualitate pentru tinerii credincioşi - (Geneza 24)

Cel mai important pas din viață pentru un tânăr credincios care se gândeşte la căsătorie este, fără îndoială, alegerea unui partener.

Mulţi tineri credincioşi duc lipsă mai puţin de bune intenţii, cât de o inspiraţie în ce priveşte omul interior. În această privinţă, ei sunt expuşi la pericole despre care am dori să-i punem în gardă, cunoscut fiind prejudiciul spiritual pe care lipsa de cunoaştere poate să-l aducă viitoarei familii. Pentru cel care doreşte sincer să cunoască, există în Scriptură o linie bine definită, a cărei urmare este într-un fel garanţia fericirii dorite.

În Geneza 24 găsim istorisirea mișcătoare a unei cereri în căsătorie și acest text va servi ca bază meditației noastre. Cu câtă frumusețe morală, Avraam tatăl, slujitorului său Eliezer şi Isaac fiul ne sunt prezentați în aceste versete! Avraam este o imagine a Tatălui nostru ceresc; Eliezer, slujitorul său, înfățișează pe Duhul Sfânt care are misiunea de a găsi soţia, în timp ce Isaac este soţul care o primeşte în casa lui.

Dacă faceţi parte dintre aceia „în inima cărora locuieşte încrederea", veţi putea face experienţa unei căsătorii fericite şi binecuvântate. Pentru aceasta, să vedem întâi care este datoria viitorului soţ.

Venise vremea pentru Isaac să. găsească un ajutor potrivit. Dar cum să satisfacă această nevoie a inimii, dacă tatăl său şi el însuşi trăiau în mijlocul unor oameni păcătoşi? Isaac risca să facă o alegere care să nu fie în acord cu voinţa tatălui său, iar acest pericol este acelaşi şi pentru tinerii din vremea de acum.

Înţelegerea voii lui Dumnezeu se face doar pe terenul unei părtăşii pline de bucurie cu Tatăl ceresc. De aceea, fiecare credincios va căuta să cunoască prin rugăciune şi cu răbdare, în aşteptare, voia lui Dumnezeu în ce priveşte viitorul său.

Neglijarea acestor lucruri expune la a fi victima dorinţelor şi a sentimentelor naturale. Este necesar întâi să ştim dacă trebuie cu adevărat să ne angajăm pe drumul căsătoriei. Dacă acest punct nu prezintă dificultăţi particulare, şi pentru că el răspunde voinţei divine şi naturii umane, este necesar să aprofundăm fiecare caz înaintea Domnului.

Evident, Isaac nu trebuie privit ca un fiu lipsit de personalitate şi lăsat în dependenţa totală a tatălui său. Este mai curând o părtăşie perfectă şi fericită între tată şi fiu. Isaac se ştie iubit de tatăl său şi-l iubeşte la rândul său. Toată înţelepciunea şi bogăţiile tatălui, împreună cu promisiunile divine, erau sursa binecuvântării şi a bucuriei fiului, care era atât de fericit, încât gândul de a-şi întrista tatăl, urmând un drum rău sau făcând o alegere din propria lui voinţă, nici nu-i trecea prin minte.

Fericit este acela care a înţeles prin credinţă această poziţie scumpă de fiu preaiubit al Tatălui şi de moştenitor al lui Dumnezeu şi care se bucură de toate privilegiile ce decurg din aceasta! (Romani 8.14,17). Voinţa unui astfel de om este să-şi lase viitorul în grija Dumnezeului oricărui har, Căruia îi datorează toate bogăţiile unei mântuiri aşa de mari şi care l-a condus până în clipa de faţă. Cine ar putea da binecuvântări mai mari decât El? Propria voinţă trebuie să se şteargă, pentru a rămâne în dependenţă şi în prezenţa unică a lui Dumnezeu.

Un credincios care doreşte să întemeieze o casă statornică trebuie să meargă întâi înaintea Domnului, precum Avraam şi Eliezer, să se bucure de comuniunea cu Dumnezeu şi să rămână sub călăuzirea Duhului Sfanţ.

Tinere, dacă împlineşti aceste condiţii, Dumnezeu îţi va lumina viaţa precum soarele când iese după nori. Îţi va arăta clar, prin Duhul Sfânt, ce trebuie să faci pentru a găsi o fată în vederea căsătoriei.

Nu putea fi vorba în nici un fel de alegerea unei fete dintre păgânii în mijlocul cărora trăia Avraam.

Fetele din Canaan ar fi putut să-i placă lui Isaac, dar ele nu aveau nici nevoie şi nici idee de ceea ce înseamnă separarea de lume, adorarea Dumnezeului celui viu sau binecuvântările care decurg din promisiunile divine. Evitarea unei astfel de legături era nu numai dorinţa lui Avraam, dar şi sfânta poruncă a lui Dumnezeu. Şi apoi, cum ar fi putut Isaac să fie fericit pe un astfel de drum? Această condiţie era aşa de importantă pentru Avraam, încât el o însoţeşte de un jurământ. Pentru Isaac trebuia o fată din rudenia lui - în sens spiritual - din familia lui Dumnezeu, aleasă în El înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1.4), „născută din apă şi din Duh", având „natură divină" şi „cetăţenia cerurilor".

Înţelegem noi, fiecare în parte, necesitatea urmăririi acestei linii de conduită? Lumea abundă în ispite, dar tocmai aici străluceşte măreția dragostei lui Avraam față de fiul său, ca și grija pe care i-o poartă.

Crezi, tinere, că Tatăl tău ceresc nu are pe inimă fericirea ta personală. Nu vrei tu, ca şi Isaac, să laşi în mâna Lui, cu toată încrederea, cea mai scumpă problemă a inimii tale, pentru ca El să-Și poată revărsa în aceasta bucuria şi binecuvântarea?

Să ne oprim acum la obiecţia lui Eliezer din versetul 5: „Poate că femeia nu va voi să mă urmeze în ţara aceasta". O tânără ar fi acceptat să devină soţia lui Isaac poate cu condiţia ca el să renunţe le poziţia binecuvântată pe care o avea şi să se întoarcă în ţara pe care tatăl său o părăsise. „ Trebuie să duc pe fiul tău din nou în ţara din care ai venit?" Această întrebare îl face pe Avraam să se exprime şi mai clar: „Fereşte-te să duci pe fiul meu din nou acolo!" Ce atenţionare serioasă!

Tânărul credincios trebuie să fie de două ori mai prudent şi să nu se lase atras nici de fetele din locul unde trăieşte (adică de lume), nici de cele pe care le-a cunoscut înainte de convertirea sa, care reprezintă tot lumea, dar sub un alt caracter. Primele vor fi gata să-1 urmeze, conformându-se din dragoste obiceiurilor lui. Ele se vor arăta dispuse să citească şi să asculte Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu vor fi gata să se supună, prin pocăinţă, puterii curăţitoare a sângelui Domnului Isus Hristos. Ele recunosc privilegiile unui adevărat credincios şi vor să se arate îngăduitoare, dar refuză să se predea Domnului Isus Hristos. Unele dintre ele ar fi introdus felul lumii în cortul lui Isaac, altele l-ar fi făcut să se întoarcă în lume.

Tinere, vei fi confruntat şi tu cu aceste ispite, de aceea îţi repet: „Fereşte-te .../" Acest îndemn nu se adresează numai fraţilor, ci şi surorilor tinere. Câte fete credincioase n-au fost cerute în căsătorie de tineri respectabili din lume! Şi, pentru că inima se bucura prea puţin de părtaşia cu Domnul, le-a lipsit forţa necesară pentru a rezista ispitei. Aşa începe în general un drum pe care regreţi apoi că te-ai angajat, dar pe care trebuie să-1 duci până la capăt.

Împlinirea voinţei lui Avraam, care dorea să vadă o soţie alături de fiul său, nu trebuie să se facă în detrimentul păcii interioare a lui Isaac. Dimpotrivă, această soţie trebuie să îmbogăţească viaţa lui şi să fie instrumentul pe care Dumnezeu să-l folosească pentru împlinirea promisiunilor Sale. Pentru aceasta, ea nu era de ajuns să fie din rudenia ui Avraam, ci trebuia să fie decisă să ocupe acest loc binecuvântat împreună cu Isaac. În nici un caz deci nu putea fi vorba de a-l duce pe Isaac înapoi în Mesopotamia. Avraam ar fi preferat ca fiul său să fie singur, dar fericit, decât să-l vadă cu o soţie în afara terenului separării de lume şi lipsit de părtăşia cu Dumnezeu.

Sunt aceste lucruri aşa de importante? Copiii lui Dumnezeu care nu au fost ascultători faţă de această poruncă divină sunt cei mai în măsură să răspundă la această întrebare. Ei au plătit acest pas regretabil prin sărăcire spirituală şi prin multe alte necazuri. Dacă ar fi rămas singuri, dar bucurându-se de părtăşia cu Domnul, viaţa lor ar fi fost cu mult mai fericită şi mai rodnică.

În versetul 7, Avraam îl încurajează pe Eliezer, amintindu-i de purtarea de grijă a lui Dumnezeu şi adăugând: „El însuşi va trimite pe îngerul Său înaintea ta". Ne minunăm când ne gândim la toate aceste lucruri care participau la fericirea lui Isaac. Şi tu ai un Tată în cer care-ţi face cunoscută voia Sa, ai Duhul Sfânt care te conduce în perfect acord cu această voie. David putea cânta: „ îngerul Domnului tăbărăşte în jurul acelora care se tem de El" (Psalmul 34.7). Tatăl tău ceresc n-are pe inimă doar scoaterea ta din lume, ci, dacă vrei să-I cunoşti voia, te va lumina în toate şi, mai mult, va decide El însuşi pentru tine. Aşa a fost cu Isaac şi aşa va fi întotdeauna.

Să încercăm să vedem valoarea practică a atitudinii slujitorului lui Avraam şi a învăţămintelor pe care ni le dă versetul 10. Să luăm exemplul unui frate care se bucură de o părtăşie intimă cu Dumnezeu. El are o cunoştinţă clară a voii Sale şi este mişcat de dorinţa sfântă de a căuta. Dar iată că, la fel ca pentru Eliezer, apar mai multe tinere pe lista posibilităţilor. Eliezer ar fi putut să aştepte să cunoască toate tinerele şi doar apoi să aleagă. Toate acestea ar fi corespuns instrucţiunilor formale date de Avraam, dar şi propria voinţă şi-ar fi impus punctul de vedere.

1 Corinteni 10.23 ne învaţă că „ Toate sunt permise, dar nu toate sunt de folos". Posesia bunurilor trecătoare poate fi o binecuvântare dacă Domnul le dă, dar aduce o mare pierdere spirituală dacă inima se ataşează dc ele. Eliezer nu întreabă nici carnea, nici sângele. El își îndeplinește cu crcdincioşie misiunea în ceea ce privește țara și rudenia, și lasă în seama lui Dumnezeu și alegerea persoanei (versetele 12, 14). Multă pricepere și dependență de Dumnezeu sunt necesare pentru a alege o soție.

Prieten scump, nu trece peste exemplul lui Eliezer, ci, stăruitor, roagă-te înainte ca fetele tinere să vină la fântână, adică înainte de a o fi văzut pe una sau pe alta. Rămâi în prezenţa Sa ca un copil preaiubit, adu cererea ta la cunoştinţa Lui, pentru că „Tatăl vostru ceresc ştie de ce aveţi trebuinţă". Acela care urmează exemplul lui Eliezer nu va fi niciodată într-o stare nepotrivită de comportament faţă de tinerele fete. Fără a le întoarce spatele afectat, el va şti să nu ofenseze pe nimeni printr-o atitudine firească, ci va umbla călăuzit de Duhul Sfânt şi va experimenta felul în care Dumnezeu dă răspunsuri minunate la rugăciuni, arătându-i soţia pe care i-a pregătit-o. Cât de uşoară este soluţia, chiar la probleme grele, când umbli cu Dumnezeu!

Abia a terminat Eliezer de vorbit, când a venit la fântână Rebeca. Ea este singură înaintea lui, arătând clar, prin vorbă şi faptă, că rugăciunea a fost ascultată. El vede în ea pe cea rânduită de Domnul pentru Isaac. Această experienţă îl pune pe slujitorul credincios într-o stare de profundă mirare (versetul 21). Totul era mai uşor decât şi-a imaginat. N-a trebuit nici să aleagă între două tinere. Pentru că a dat lui Dumnezeu întâietatea cuvenită, El îi descoperă foarte repede pe cea unic aleasă, fară a fi nevoie de discuţii cu alte fete din cetate.

Aceeaşi experienţă poate fi făcută şi astăzi de un tânăr exersat în această privinţă înaintea Domnului. El nu va intra în contact cu mai multe fete, ci Dumnezeu îi va „scoate înainte" pe aceea pe care i-a rânduit-o şi va cunoaşte, după purtarea, cuvintele sau tăcerea ei, că rugăciunile i-au fost ascultate. Poate drumul de aşteptare a fost lung pentru tine, prieten drag, dar merită pentru a o putea primi pe aceea pe care Domnul ţi-a pregătit-o şi pentru ca inima ta să se reverse în recunoştinţă, văzând credincioşia lui Dumnezeu. Poate că fata de mult îţi era cunoscută ca soră în Domnul Hristos, dar atunci o vei vedea în altă lumină.

Slujitorul o privea pe Rebeca „fără să spună nimic", pentru a şti dacă Domnul i-a binecuvântat drumul sau nu. Atitudinea lui Eliezer este plină de înţelepciune. Admiţând că rugăciunea ta a fost ascultată, că Domnul ţi-a arătat clar pe aceea pe care ţi-a ales-o, că inima ta este plină de bucurie, „păstrează tăcerea", nu spune aceasta la nimeni, nici ei, nici altora, evită orice voinţă proprie, priveşte liniştit şi aşteaptă. Judecă serios înaintea lui Dumnezeu dacă afecţiunea ta sau experienţa pe care ai avut-o vin de la El. Dacă ai recunoscut că, fără nici o îndoială, te găseşti pe drumul cel bun, atunci nu mai rămâne decât un singur lucru de făcut: să cunoşti familia fetei înainte să arăţi secretul afecţiunii tale. Aceasta este semnificaţia versetului 23: „A cui fiică eşti tu? "

Căutând să împlinească foarte exact ordinul primit, Eliezer rămâne prudent şi rezervat, cu toată bucuria pe care o are la întâlnirea cu Rebeca. El a înţeles clar că rugăciunea i-a fost ascultată, dar mai era ceva: trebuia să împlinească cuvântul domnului său.

El se găsea, în adevăr, în ţara despre care vorbise Avraam, o avea înainte pe tânăra aleasă de Dumnezeu, dar a tăcut până a aflat care este familia fetei. În acelaşi fel şi noi putem fi feriţi de decepţii, rămânând în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, chiar după ce rugăciunile noastre au fost ascultate.

Prin prezenţa lui Eliezer la fântână, comportamentul Rebecii a fost supus la o oarecare probă, de natură să-i descopere caracterul. Eliezer îi cere doar puţină apă pentru el însuşi, cerinţă uşor de îndeplinit, dar ea îi dă apă din belşug şi spune: „Am să scot şi pentru cămilele tale ". Dacă Rebeca nu i-ar fi dat decât puţină apă de băut, el n-ar fi mers mai departe cu întrebările. Ar fi ştiut imediat, în baza rugăciunii făcute, că nu era ea cea pe care Dumnezeu o rânduise lui Isaac. Dar tocmai aici Rebeca se dovedeşte a fi un exemplu pentru toate tinerele de azi, la înălţimea minunatei ei chemări. Ea nu se gândeşte dacă efortul îi va fi răsplătit sau nu, ci, aflată înaintea lucrării, se pune imediat pe treabă pentru a o împlini.

Fericită este aceea dintre cititoarele noastre care poate fi asemănată cu Rebeca! Ea nu va pierde nimic din răsplătire.

Soluția experienţei făcute cu Domnul n-a fost încă descoperită. Dacă gândul vine de la Domnul, iată că acum este momentul să te deschizi, așa cum vedem solemn in versetele de la 33 la 49. Până acum nuu aveai nici un motiv să te destăinui niminui, doar poate părinţilor tăi (după caz, poți avea o discuție confidențială cu un frate cunoscut ca un „tată în Hristos"); nici chiar „Rebecăi" nu trebuie să-i spui nimic, ci doar Domnului tău. Dar acum, când ai toată siguranţa credinţei, doreşti să vorbeşti înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor. Inima ta este mişcată de chemarea cerească, atinsă de crcdincioşia lui Dumnezeu care te-a păzit pe drum şi te-a condus la locul exact. Ai văzut-o pe fată, i-ai observat atitudinea. Acum trebuie să fii în stare, dacă ai urmat drumul lui Eliezer, să spui părinţilor şi fetei motivul cererii tale. Poţi vorbi de afecţiunea ta tot mai vie faţă de fiica lor, de rugăciunile tale, de experienţele tale cu Domnul. Eliezer nu se prezintă ca un om superficial care oferă sau vrea să facă o partidă bună. Pentru familia lui Betuel, el nu era cu nimic mai puţin decât „binecuvântatul Domnului". Prima vizită în casa părinţilor trebuie să lase această impresie.

Mai este la Eliezer un aspect de caracter. Cu toate că ştie bine că Rebeca este tânăra aleasă de Dumnezeu pentru Isaac, el nu emite nici o pretenţie, lăsând familiei grija de a decide dacă vrea s-o dea pe fată sau nu. El merge până la a se supune voinţei lor, dând dovadă de un nivel spiritual înalt.

Observă, te rog, lucrul acesta: când alegi soţia, să nu-ţi satisfaci înclinaţiile naturale, chiar dacă ar fi intim legate de această alegere, ci împlineşte un ordin divin. Impresia pe care o laşi în această întrevedere, în cursul căreia îţi vei descoperi secretul, trebuie să conducă în mod clar familia la concluzia că „ Lucrul acesta vine de la Domnul". Dacă această condiţie este realizată, vei putea conta pe asentimentul părinţilor şi ei vor considera cererea ta ca o împlinire a gândurilor divine. Ei se vor bucura de viitorul copilului lor şi-l vor însoţi cu ajutorul lor. Este normal ca părinţii şi fata însăşi să aibă apoi nevoie de o anumită perioadă de timp pentru a se pronunţa. Cum ar putea o convingere, care s-a format puţin câte puţin în inima ta şi în privinţa căreia te-ai rugat mult timp, să fie tratată pe loc? După un timp de gândire mai mult sau mai puţin lung, fata va putea răspunde la întrebarea: „ Vei merge tu cu omul acesta? ", printr-un bucuros: „ Voi merge!"

O tânără se va îngrijora, poate, la gândul că va fi pusă, dintr-o dată, în faţa unei astfel de decizii, mai ales dacă bărbatul care-i cere mâna nu corespunde în totul cu ce se aştepta ea. Vă lăsa ea să se dispună de persoana ei fără să aibă un cuvânt de spus, aproape ca o roabă? Dacă în privinţa ei s-ar pune problema aşa, am înţelege, dar este cu totul altceva când un tânăr urmează drumul pe care l-am descris pentru a ajunge alături de ea; ea nu are de respectat atunci voinţa unui om, ci a lui Dumnezeu şi totul apare sub o nouă lumină. Chiar dacă meseria, mijloacele de existenţă, gradul de instruire, familia sunt lucruri care trebuie luate în considerare, nu este mai puţin adevărat că ele nu ocupă primul loc.

Cunoaştem surori în Domnul al căror soţ actual a trezit în prima sa vizită mai multă decepţie decât bucurie. Totuşi el s-a arătat a fi trimisul Domnului; a lăsat tinerei surori timpul de a se pleca înaintea lui Dumnezeu şi astăzi ea este dintre acele femei şi mame pioase care au convingerea fermă că au găsit soţul capabil să le facă fericite.

Am ajuns astfel la scopul şi capătul drumului tainic al fiecărui tânăr în căutarea unei soţii. Înţelegem uşor că ultimul răspuns al tinerei fete îl umple de bucurie. După ce a stăruit în rugăciune şi a făcut experienţe de neuitat, doreşte acum să aibă alături de el pe cea pe care Domnul i-a rânduit-o: „Nu mă opriţi, deoarece Domnul mi-a dat reuşită în călătoria mea".

Este fără îndoială necesar ca, atunci când s-a recunoscut de către cele două părţi voia Domnului, să nu se întârzie căsătoria mai mult decât este necesar. Drumul urmat de Eliezer şi lucrarea pe care a împlinit-o ne sunt relatate într-o frumoasă manieră în versetele 10-66; niciodată tânărul nu este prezentat ca având inițiativa. Fericit este acel frate care-L lasă pe Duhul Sfânt să lucreze! Numai în versetul 67 Isaac intervine şi o conduce pe fată în casă. Ea devine soţia lui şi el o va iubi.

„A iubit-o". Iubirea soţului pentru soţia lui este mult mai importantă decât se admite în general. Nu ne putem imagina alegerea unei soţii fără mobilul dragostei: este o condiţie indispensabilă. Iubirea începe cu căsătoria şi se înrădăcinează tot mai adânc. Isaac nu avea nevoie de îndemnul: “Soților, iubiți-vă soțiile". El o iubea pe Rebeca, acest dar primit din partea lui Dumnezeu. Prezenţa ei îi va reaminti întotdeauna aceasta.

Toţi scumpii mei cititori să-şi examineze viaţa şi conduita lor înaintea Domnului, în lumina celor spuse anterior; va fi posibil de corectat neglijenţe sau de reparat greşeli. Aceste cuvinte se adresează în primul rând tinerilor, băieți și fete, dar şi vouă, scumpi părinţi, pentru a-l putea sfătui pe fiul vostru şi pentru a putea veni în ajutorul fiicei voastre. Copiii sunt bunul cel mai de preţ pe care ni l-a încredinţat Dumnezeu. Ţineţi ca ei să zidească în omul dinăuntru şi să fie la înălţimea acestei chemări care este căsătoria. Luaţi aminte ca mai ales când alţi tineri credincioşi vă vizitează, discuţia să aibă un caracter spiritual. Aceasta va aduce o mare binecuvântare pentru toată familia. Căile lui Dumnezeu sunt diferite pentru fiecare dintre noi, dar sunt întotdeauna conform modelului din capitolul pe care se bazează meditaţia noastră.

Vreun cititor se poate întreba dacă sunt multe căsătorii fondate pe această bază. Numai Acela înaintea căruia suntem toţi ca nişte cărţi deschise poate da un răspuns exact. Putem însă spune că anumiţi fraţi s-au străduit, în toată buna credinţă, să urmeze acest drum şi adăugăm, pentru încurajare, că Domnul le-a dat şi voinţa şi înfăptuirea, în credincioşia Sa. S-ar putea să fie, în adevăr, rare căsătoriile împlinite în felul acesta. Mulţi L-au cunoscut pe Domnul Isus după căsătoria lor. Alţii, din lipsă de cunoaştere suficientă a Scripturii sau, prea puţin supuşi Cuvântului şi prea puţin încrezători în Domnul, n-au urmat drumul acesta decât în parte sau poate chiar deloc. Din aceste motive este normal să nu poţi gusta bogăţia unor astfel de experienţe cu Domnul.

Aceste rânduri n-au în nici un fei caracterul unui blam; ele au simplul rost de a arăta până unde putem merge pe drumul simplu presărat cu atâtea binecuvântări bogate. Oricum, dacă vedem copii ai lui Dumnezeu urmând un drum contrar Scripturii, să ne ferim de a exprima faţă de ei o judecată pripită şi nemiloasă.

Procedând aşa, nu numai că ar fi inutil pentru persoana în cauză, dar nici n-am putea s-o câştigăm. Chiar dacă nu-i aprobăm conduita şi ne simţim îndrumaţi să-i adresăm un cuvânt, să evităm cu orice preţ ca o prăpastie de netrecut să-i separe pe copiii lui Dumnezeu; altfel ne facem şi noi vinovaţi înaintea Domnului.

Aş vrea, în final, să atrag atenţia asupra unui alt punct. S-ar putea ca unul sau altul dintre cititorii mai în vârstă să se bată în piept citind articolul acesta şi să se acuze că lucrurile puteau să se desfăşoare altfel. Şi totuşi Domnul a fost credincios!

Căsătoria este fericită, copiii urmează drumul separării. Totul a mers spre bine. Dacă este aşa, aceasta confirmă că de partea noastră nu este nici un merit, ci datoram totul credincioşiei harului Domnului. Să fim cu atât mai recunoscători. Cu vârsta şi experienţa, cunoaşterea

Cuvântului se adânceşte. Copiii noştri ajung la punctul pe care noi l-am atins acum douăzeci şi cinci sau treizeci de ani; le lipseşte experienţa, sunt ignoranţi în problemele vieţii şi cunosc insuficient Cuvântul lui Dumnezeu.

Scumpi părinţi, nu-i lăsaţi pe copii să comită greşelile voastre! Nu vă gândiţi că, dacă totul a mers bine pentru voi, va fi la fel pentru copii; această atitudine ar fi foarte periculoasă. De aceea puneţi-vă toată cunoştinţa din Scriptură, experienţa şi împreună cu aceasta mult tact, înţelepciune şi dragoste, în slujba copiilor, fără a juca un rol de dictator sau de tutore infailibil.

Vegheaţi ca să aibă din cea mai fragedă vârstă o bună cunoaştere a voii Domnului în ce priveşte problemele diferite ale practicii vieţii de credinţă. Şi fie ca Domnul şi Stăpânul nostru Isus Hristos să vă binecuvânteze strădaniile.

clickbible.org